

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ
ΕΠΙ ΤΗ ΑΚΑΔΗΜΕΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
«ΠΑΤΡΙΩΝ»
ΝΟΣ ΜΙΚΗΦΟΡΟΥ 3 Α
ΤΗΛΕΦ. 582

ΤΑ ΠΑΤΡΙΑ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΤΗΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΩΝ ΑΜΙΝΗΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΕΚΤΥΠΟΥΝΤΑΙ
ΕΙΣ 20,000
ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ
ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ
ΔΩΡΕΑΝ

*Εκδίδομενος τη επιμελεία επιτροπής εκ τῶν κ. κ. Γ. Ν. Χατζιδάκι, Κ. Γ. Ζηρίου καὶ Ι. Μ. Δορβίγγη διευθύνοντες.

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

Ἐνῶ διεξάγουσι τὸν περὶ ἐπικρατήσεως ἀγριώ-
τατον τῶν ἀγῶνων καὶ ἐκεῖνοι ὑπὲρ ὧν ἐγκαρδίως εὐ-
χόμεθα καὶ οἱ ἄλλοι, οὓς ἀπὸ ψυχῆς οἰκτείρομεν—ἡμεῖς
ἅπαν τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὴν προσοχὴν ἔχομεν ἀπενῶς
προσηλωμένα εἰς τοὺς ὑπὸ τὴν δουλείαν χειμαζομένους
ἀδελφοὺς καὶ εἴμεθα πάλιν ἔτοιμοι εἰς τὴν ὑπερτάτην
τῶν θυσιῶν πρὸς ἀπολύτρωσιν τούτων καὶ συμπλήρωσιν
τῆς ἐθνικῆς ἐνότητος.

Εἰς τὸν ἐξ οὐρανοῦ ἐπιβλέποντα Πλάστην οὐδεὶς ἄλ-
λος λαὸς προσφέρει λίβανον εὐωδέστερον ἀπὸ τὰς εὐγε-
νεῖς καὶ ἱεράς τῶν Ἑλλήνων προθέσεις.

Οὐδενὸς τὰ δίκαια ζητοῦμεν νὰ καταπατήσωμεν, οὐ-
δενὸς τὴν ἐλευθερίαν ν' ἀφαιρέσωμεν, οὐδενὸς τὴν ἐθνι-
κὴν συνειδήσιν νὰ μεταβάλωμεν. Χῶραι ἐλληνικαὶ μᾶς
νοσταλγοῦν, ἀδελφοὶ μᾶς περιμένουν μὲ ἀνοικτὰς ἀγκά-
λας. Δάκρυα πικρὰ πηγαίνομεν νὰ σπογγίσωμεν, πόνους
δριμυτάτους νὰ πρᾶυνωμεν, πληγὰς αἰμοσταγεῖς νὰ θε-
ραπεύσωμεν. Φῶς καὶ πολιτισμὸν καὶ πρόδοον ἀναμέ-
νουσιν ἀπὸ ἡμᾶς ὡς ἐπιβράβευσιν μακροχρόνιου ἔσων καὶ
ὀδυνηρὰς ἐγκαρτερήσεως. Οὕτε ἐν πλείθρον γῆς ἀνῆκον
εἰς ἄλλους ἐπιβουλεύομεθα, οὕτε μίαν ψυχὴν ξένου ζη-
τοῦμεν νὰ προσηλυτίσωμεν ἢ ὑποτάξωμεν. Ἄς κεραυ-
νώσῃ ὁ Πλάστης ἐκεῖνον, ἐξ ἡμῶν, ὅστις ἐσκευώρησεν
ἔστω καὶ κατὰ διάνοιαν τὰ ἐναντία.

Οὐδὲ κατὰ τῶν ἀσπονδοτάτων ἐκ τῶν ἐχθρῶν του τὸ
ἐλληνικὸν ἡμῶν πνεῦμα μηχανᾶται τὴν συμφορὰν καὶ
τὴν καταστροφὴν. Ἄς φύγῃ καὶ ἄς ἀφῇσιν ἡμᾶς
κυρίους ἐν τῷ οἴκῳ μας. Οὐδεὶς θὰ τοὺς καταδιώξῃ πέραν
τῆς καταπατηθείσης περιοχῆς του. Δι' ἔσα ἐν αὐτῇ
ἐκακούργησαν ἄς δώσωσι δίκην εἰς τὸν Θεόν. Οὐδὲ ἡ
μαύρη ἀχαριστία τῶν σφαγέων ἐκείνων τῆς Μικρασίας,
οὓς κατὰ δεκάδας χιλιάδων ὡς αἰχμαλώτους μετὰ πα-
ραδειγματικῆς γενναιοφροσύνης περιεθάψαμεν, οὐδὲ ἡ
στυγερά ἀχαριστία τῶν εἶναι ἱκανὴ νὰ ἐμπνεύσῃ εἰς
ἡμᾶς ἄλλα αἰσθήματα, ἔταν αὖριον πάλιν δορυάλωτοι
θὰ περιφέρονται εἰς τὰς ἀγοράς μας ἢ τραυματῆαι θὰ
ἐξίστανται πρὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ χριστιανισμοῦ.

Πόσοι ἄράγε αἰῶνες θὰ περάσουν ἀκόμη ἐν Εὐρώπῃ
διὰ νὰ ἀποδύωνται καὶ ἐκεῖ εἰς πολέμους τόσο ὑψηλῶν
ἀφορμῶν καὶ ἱερῶν προθέσεων καὶ τοὺς διεξάγουν μὲ
τόσην εὐγένειαν καὶ τόσον μεγαλεῖον, ὅσον ἐδείξαν προχ-
θὲς καὶ θὰ δεῖξωσι πάλιν αὖριον τὰ τέκνα τῆς Ἑλληνι-
κῆς πατρίδος;

ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Κυριακὴ δεκάτη

(Ματθαίου ε' 14—23)

Κείμενον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἄνθρωπός τις προσῆλθε τῷ Ἰη-
σοῦ, γονυπετῶν αὐτῷ καὶ λέγων· Κύριε ἐλέησόν μου¹
τὸν υἱόν. ὅτι σεληνιάζεται, καὶ κακῶς πάσχει· πολ-
λάκις γὰρ πίπτει εἰς τὸ πῦρ, καὶ πολλάκις εἰς τὸ ὑ-
δωρ. Καὶ προσήνεγκα αὐτὸν τοῖς μαθηταῖς σου, καὶ²
οὐκ ἠδυνήθησαν αὐτὸν θεραπεῦσαι. Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ
Ἰησοῦς εἶπεν·³ Ὡ γενεὰ ἄπιστος καὶ διεστραμμένη,
ἕως πότε ἔσομαι μεθ' ὑμῶν; ἕως πότε ἀνέξομαι ὑμῶν;
ῥερέτε μοι αὐτὸν ὧδε. Καὶ⁴ ἐπετιμήσεν αὐτῷ ὁ Ἰη-
σοῦς καὶ ἐξῆλθεν ἀπ' αὐτοῦ τὸ δαιμόνιον, καὶ ἰάθη ὁ
παῖς ἀπὸ τῆς ὥρας ἐκείνης. Τότε προσελθόντες οἱ μα-
θηταὶ τῷ Ἰησοῦ κατ' ἰδίαν εἶπον. Διατί ἡμεῖς οὐκ
ἠδυνήθημεν ἐκβαλεῖν αὐτό; Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐ-
τοῖς· Διὰ τὴν ἀπιστίαν ὑμῶν· Ἀμὴν λέγω ὑμῖν,⁵ Ἐὰν
ἔχετε πίστιν ὡς κόκκον σινάπεως, ἐρεῖτε τῷ ὄρει τούτῳ·
Μετάβηθι ἐντεῦθεν ἐκεῖ, καὶ μεταθήσεται· καὶ οὐδὲν
ἀδυνατήσει ὑμῖν. Τοῦτο δὲ τὸ γένος οὐκ ἐκπορεύεται
εἰμὴ ἐν προσευχῇ καὶ νηστείᾳ. Ἀναστρεφόμενων δὲ
αὐτῶν ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ εἶπεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς·⁶ Μέ-
λει ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδίδοσθαι εἰς χεῖρας ἀν-
θρώπων, καὶ ἀποκτενοῦσιν αὐτόν, καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ
ἐγερθήσεται.

Σημειώσεις.

1) Τὸν υἱόν· ἦτο μονογενὴς, κατὰ Λουκᾶν, εἶχε δὲ πνεῦμα
ἄλαλον, κατὰ τὸν Μάρκον (Λουκ. Θ' 37, Μάρκ. Θ' 14—29). 2).
Ὁ ὅς ἡ δυνάμις ἡ θς αὐτῶν δὲν ἠδυνήθησαν οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἰησοῦ νὰ
θεραπεύωσι τὸν πάσχοντα διὰ τὴν ἀπιστίαν αὐτῶν, ὡς λέγει
κατωτέρω ἡ περικοπὴ, ἦτοι διὰ τὴν ὀλιγοπιστίαν αὐτῶν· διότι δὲν
ἦσαν ἄπιστοι οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἰησοῦ, ἀλλ' ἐδίσταζον, δὲν ἦσαν βέ-
βαιαι, ὅτι ἠδύναντο νὰ θεραπεύωσι τὸν πάσχοντα. 3). Ὡ γ ε ν ε ἀ
ἀ π ι σ τ ο ς· ἀναφέρεται εἰς τοὺς συγχρόνους Ἰουδαίους ἐν γένει,
οὐχὶ δὲ εἰς τοὺς ἀκροώμενους τοῦ Ἰησοῦ. 4). Ἐ π ε τ ῖ μ η σ ε ν
α ὕ τ ῳ, ἦτοι διέταξε τὸ δαιμόνιον. Κατὰ τὸν Λουκᾶν, ἐπετιμήσεν
ὁ Ἰησοῦς τῷ πνεύματι τῷ ἀκαθάρτῳ. 5). Ἐ ἀ ν ἔ γ ε τ ε π ῖ σ τ ι ν
ὡ ς κ ό κ κ ο ν σ ι ν ά π ε ω ς· διὰ τῶν λέξεων τούτων δεικνύεται ἡ
μεγάλῃ δυνάμει τῆς πίστεως· Ἡ πίστις δύναται πάντα, καὶ αὐτὰ
τὰ φαινόμενα ἀδύνατα. 6). Μέ λ λ ε ς· ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώ-
που παραδίδοσθαι· ὁ Ἰησοῦς προλέγει τὸν θάνατόν καὶ τὴν ἀνά-
στασιν αὐτοῦ.

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΑ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ

ΜΕΓΑΛΕΙΟΝ ΕΝ Τῇ ΤΑΠΕΙΝΟΣΕΙ

Ἐκ τῆς Α' Κορινθ. Α, 9—16.

Ὅ,τι χαρακτηρίζει τὸν Θεάνθρωπον Ἰησοῦν Χριστόν
κατὰ τὴν ἐμφανίσιν του ἐν τῷ κόσμῳ εἶναι τὸ ἀνέφικτον
μεγαλεῖον ἐν τῇ ἐσχάτῃ αὐτοῦ ταπεινώσει. Δὲν εἶναι μεγα-
λεῖον ἐξωτερικὸν ἀλλ' ἐσωτερικόν, πνευματικὸν καὶ ἠθικόν.
Ἐξωτερικῶς ἔζησεν ὡς ἐσχατός, ἀνέστιος καὶ πτωχὸς ἀν-
θρώπος. Ἐγεννήθη ἐν σπύλῳ, ἐν μέσῳ ἀφανοῦς καὶ πτω-

χῆς οἰκογενείας, νομιζόμενος ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων υἱὸς τοῦ τέκτονος Ἰωσήφ. Διήλθεν ἀφανὴς ὡς αὐτὸς τὴν παιδικήν του ἡλικίαν ἐν τῇ πτωχῇ οἰκίᾳ τοῦ Ἰωσήφ ἐν Ναζαρέτ, ὕστερον δὲ περιήρχετο διδάσκων χωρὶς νὰ ἔχῃ ὠρισμένον διαμνητὴν τόπον, συντηρούμενος ὑπὸ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ καὶ φίλων. Ὅποσον ὅμως οὐράνιον μεγαλεῖον διακρίνει αὐτὸν καθ' ὅλας τὰς περιστάσεις τοῦ ἐπιγείου βίου του! Κατὰ τὴν ἐπιτέλεισιν θαυμάτων ἐκδηλοῦ βεβαίως τὴν παντοδυναμίαν του ὡς Θεός, ἐπὶ τοῦ ὅρου Ὁκθὼρ περιβάλλεται πρὸς στιγμὴν τὴν θεῖαν ἀγλάν, ἀλλ' ἐνώπιον ὀλίγων, τριῶν μόνον μαθητῶν δεικνύει αὐτὴν, καὶ πολλάκις ἐπιτελῶν θαῦμα συνιστᾷ τὴν ἀποσιώπησιν αὐτοῦ. Μορφήν δούλου φέρων ὁ Θεάνθρωπος ἀποφεύγει τὴν ἐκδήλωσιν τοῦ θεῖου μεγαλείου του. Ἀλλ' ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἐκείνῃ ταπεινώσει του ἐκδηλοῦται τοῦτο θαυμασίως. Ἡ διδασκαλία του, οἱ λόγοι του, αἱ πράξεις του φέρουσι τὴν σφραγίδα τοῦ θεοῦ μεγαλείου! Πόσον μέγας εἶναι ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ!...

Οἱ μαθηταὶ καὶ μίμηταί του θεοῦ Ἀπόστολοι προσωμοίασαν πρὸς αὐτὸν κατ' ἀνθρωπίνην ἀναλογίαν καὶ ἐν τούτῳ. Ἐπετέλεσαν τὸ μέγιστον ἔργον τῆς διαδόσεως τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀνα τὸν κόσμον σύμπαντα ἐν ἐσχάτῃ ταπεινώσει, ἐν μέσῳ στερήσεων καὶ κακουχιῶν ἀπεριγράπτων. Παρουσιάσθησαν ἐνώπιον τῶν ὁμμάτων τοῦ κόσμου οἱ πτωχοὶ ἄλιεῖς καὶ σκηνοποιοὶ ὡς ἐσχατοὶ καὶ ἀπεριμμένοι, εἰς θάνατον καταδικασμένοι ἄνθρωποι. Ἐθεωρήθησαν χάριν τοῦ Χριστοῦ ὑπὸ τῶν σοφῶν τοῦ κόσμου μωροί, οἱ τὴν φρόνησιν τοῦ Χριστοῦ ἔχοντες, ἀδύνατοι οἱ ἀκατάβλητοι ἐν τῷ ἀγῶνι τῆς ἀναγεννήσεως καὶ τῆς σωτηρίας τῆς ἀνθρωπότητος, ἐστερημένοι πάσης τιμῆς οἱ ἐνδοξοὶ καὶ μεγάλοι ἐκείνοι διδάσκαλοι. Διέτρεξαν τὴν οἰκουμένην ἐν πείνῃ καὶ δίψῃ καὶ γυμνότητι, προπηλακίζόμενοι, μαστιγούμενοι καὶ κολαφιζόμενοι, τόπον ἐκ τόπου διαβιβάζοντες, διὰ τῶν ἰδίων χειρῶν καὶ τῆς ἐργασίας των πορίζόμενοι τὰ πρὸς συντήρησιν ἐκυτῶν. Λοιδορούμενοι ἠυλόγον, ἀγογγύτως ὑφίσταντο καὶ ἀνεξικιάκως τοὺς διαρκεῖς διωγμούς, εἰς τὰς βλαστημίας τὴν παραινέσιν καὶ παρακλήσιν ἀντιπροβάλλοντες, ἀπέβησαν τὰ βδελύγματα τοῦ ἀμπερτωλοῦ κόσμου, ἐθεωρήθησαν εὐτελεῖς τινες καὶ ἀξιοκαταφρόνητοι ἄνθρωποι, οἱ μέγιστοι ἐκείνοι τῆς ἀνθρωπότητος εὐεργεταί.

Ὅποσον ὅμως πνευματικὸν μεγαλεῖον ἐκφάνεται ἐκ τῆς ἐσχάτης ἐκείνης ταπεινώσεως των! Ὅποσον πανένδοξον ἔργον ἐπετέλεσαν οἱ ἄσκητοι ἐκείνοι ἐξωτερικῶς, οἱ περιφρονηθέντες καὶ καταδιωθέντες ἄνθρωποι! Διὰ τοῦ κηρύγματός των ἀνετράπη ὁ παλαιὸς κόσμος καὶ ἐδημιουργήθη ὁ νέος τῶν χριστιανικῶν ἰδεῶν κόσμος. Ἄνευ ἐξωτερικῆς δυνάμεως, ἀνευ ἐπιβλητικοῦ καὶ ἐξωτερικοῦ μεγαλείου κατέκτησαν τὸν κόσμον, καταρτίψαντες πᾶν ἐξωτερικὸν μεγαλεῖον. Εἶχον τὸ ἀληθὲς καὶ πραγματικὸν μεγαλεῖον ἐν τῇ ἐξωτερικῇ των ταπεινώσει.

ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

Μία γνώμη καθ' ἑδομίδα

Δὲν εἶναι πρόβλημα νὰ σταυρώσωμεν τὰ χέρια καὶ νὰ τηράμε τὸν οὐρανὸν ὁ Θεὸς μᾶς ἔδωκε χέρια γνῶσι καὶ τοῦ ἄς ποιήσωμεν τὴν καρδιά μας καὶ δι' αὐτὴν ἀνταρτῶμεν ὡς τὸ βάλλωμεν γόγγυρα σὲ πρᾶξιν, καὶ ἄς εἰμεθα, ἀδέρφια, βέβαιοι τὸ πὺξ ὁ Χριστὸς μᾶς ὁ πολυκατηγμένος θὰ βάλῃ τὸ χέρι ἐπάνω μας. Ὅ, τι θὰ κάμωμε νὰ τὸ κάμωμε μίαν ὄραν ἀρχήν, γιατί ὅσοι θὰ κινῶμε τὸ κεφάλι μας.

Ὁδοῦσεν Ἀνδρόνικος

ΟΙ ΠΟΙΗΤΙΚΟΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Γ

ΤΑ ΕΠΑΙΝΕΘΕΝΤΑ ΠΟΛΕΜΙΚΑ ΑΣΜΑΤΑ

Θούριον ναυτικοῦ.

Στὸ ναῦτη πάντα μῆνυμα ἐλαφρὸ
τῆς Δόξας τὰ φτερά γλυκοσκορπᾷ
περήφανα στὸ κύμα, στὸν ἀφρό,
καπνίζουν τὰ καράβια μας καὶ πᾶνε.

Ἀπ' τὰλπουρο πανώρια ἡ γαλανὴ
ἀνίκητη ἀκμάζει μὲ φοβέρα,
τὸ σκιάχτρο τοῦ τυράννου ἔχει γενῇ
λαχτάρια τῶν νησιῶν μας πέρα-πέρα.

Μιά μέρα ἂν τρίζουν πάλιν οἱ σκαρμοὶ
κι' ἀνάψουν τὰ κανόνια στὴν ἀράδα
βοηθᾷ, Ἄγιε Νικόλα τὴν ὁρμὴν
καὶ χάρισε τὴν νίκην στὴν Ἑλλάδα.

Στὴν ἀγάπην μου.

Κῦμα ἁλφρό, ὠμορφο, γλυκὸ
Ποῦ τὸ καράβι μου φιλεῖς
Καὶ πέρα ὁλόγοργο κυλᾷς
Θέ νὰ σοῦ πῶ τὸ μουσικόν.

Γιὰ τὴ μεγάλη λευθερίᾳ
Γιὰ τὴ Πατρίδα πολεμῶ
Περὶ φανὰ στὴ δόξα ὁρμῶ,
Πετῶ στὴς νίκης τὴ χαρά.

Μὰ ἔχω 'κεῖ πέρα στὸ χωριὸ
Μιὰν ὥραν ἀγαπητικιά
Κι' ὅταν κοπάσῃ πιά ἡ φωτιά
Τὴ συλλογιόμην καὶ ποθῶ.

Κῦμα ἁλφρό, ὠμορφο, γλυκὸ
Σὰν δῆς 'κεῖ πέρα στὸ γυαλὸ
Τὴ μορφονεῖα ποῦ λαχταρῶ
Γιὰ πὲς τῆς πὺξ τὴν ἀγάπῃ.

Θούριον Στρατιωτῶν.

Ἐμπρός!.. τὰ κανόνια βροντοῦν 'στὰ βουνά.
Ὀρμάτε, ἀνδρειωμένοι, μὲ ξίφη γυμνά.
Ἡ σάλπιγξ εἰς μάχην μᾶς κράζει καὶ πάλι.
Μικρὴ εἰν' ἡ ζωὴ μας, μὰ ἡ Δόξα μεγάλη!

Ἐμπρός!.. μὴ λυπᾶστε τὴ νεότητ', παιδιὰ,
Σ' ἀτρόμητα στήθη, σκιρτάει ἡ καρδιά!
Τὸ θούριο τραγοῦδι καθένας ἄς ψάλλῃ.
Μικρὴ εἰν' ἡ ζωὴ μας, μὰ ἡ Δόξα μεγάλη!

Ἐμπρός!.. πολεμάτε σὰν τ' ἄγρια θηρία.
Ποτίζετε μὲ αἷμα ἐχθρῶν, τὰ κλαριά
Τῆς Δάφνης, ποῦ ἡ Νίκη φορεῖ στὸ κεφάλι...
Μικρὴ εἰν' ἡ ζωὴ μας, μὰ ἡ Δόξα μεγάλη!

Ἐμπρός!.. κι' ἂν μᾶς κλείσῃ ὁ καπνὸς τὴ ματιὰ,
Χαρούμενοι πᾶμε σὲ τάφων νυχτιά.

Πατρίς, ποῦ θ' ἀπλώσῃς ὡς κεί τὴν ἀγκάλῃ!
Μικρὴ εἰν' ἡ ζωὴ μας, μὰ ἡ Δόξα μεγάλη!

Τὰ καράβια μας.

Τὰ Καράβια μας φτερώνει
τῆς Ἑλλάδος ἡ ψυχὴ
ὅλοι ἐμπρός! κι' ἀπ' τὸ κανόνι
σίδηρο καυτὸ ἄς χυθῇ!

Τρίζουν τὰλπουρα στ' ἀγέραι
κι' εἶνε ἡ θάλασσα βαρεῖα!
μὴ δειλιάει κανεὶς στὴ πλώρη
στέκει ὁλόρθη ἡ Παναγιά.

Μέσ' στὰ στήθη μας ν' ἀνάψῃ
τοῦ Κανάρη τὴ φωτιά,
τὴν ὁρμὴ νὰ πάρομε ὅλοι
στὴν ἀντρίκειά μας καρδιά.

Τὴν ὁρμὴ ποῦ εἶχε συντρίψει
κι' εἶχε πνίξει ἕναν καιρὸ
στὰ νερά τῆς Σαλαμίνας
τῆς Πατρίδος τὸν ἐχθρό!

Πιὸ Μεγάλῃ.

Ἄν γοργοπέταξ' ἡ Πατρίδα
σκορπώντας ἀνοιξὴς ἀχτίδα
μὲ τ' ἀσπρογάλατο τὸ χρῶμα
Γὼ τὴν ποθῶ, τὴ θέλω ἀκόμα
Καὶ πάντα πιὸ μεγάλη.

Ποθῶ στὴς χώρας τῆς τὰ πλάτια
καὶ στὰ παλῆα τῆς τὰ παλάτια
στεφάνι ὁλόχρυσο νὰ βάλῃ
Νὰ γίνῃ Ρήγισσα καὶ πάλι.
Σὰν ἄλλοτε μεγάλη.

Καὶ μοῖς μὲ φωνάζει ὁρμάω
Στὴ μάχῃ τρέχω πολεμᾶω
Κι' ἂν τὴ ζωὴ μου τὴ ζητήσῃ
Θὰ τραγοῦδῶ ὡς ποῦ πιά νὰ σβύσῃ
«Σὲ θέλω πιὸ μεγάλη».

Ἀγάπην μου.

Περπατοῦν τὰ παλλικάρια
μὲ γλυκὸ σκοπο στὸ στόμα,
τραγουδοῦν μὲ χαρὶ ἀκόμα
κι' ὅταν πέφτουν στὴ φωτιά.

Στὸ τραγοῦδι μας θεριεύουν
τὰ παιδιὰ ποῦ μᾶς κυττάζουν,
μᾶς θωροῦν καὶ ἀναστενάζουν
καὶ τὰ τίμια γερατειά.

Τὸ λεβέντη ποῦ μεγάλη
τὴν Πατρίδα τὴν προσμένει,
πάντα ἡ Δόξα ἀνδρειωμένη
στεφανώνει ἕναν καιρὸ.

Κι' ἂν τὸν εὕρῃ κάποιος βολὴ
τοῦ γλυκύτερου θανάτου
πάλι ἡ Δόξα τ' ὄνομά του
γράφει μ' ἄνα τῆς φτεροῦ.

Θούριον.

Τὴν Πατρίδα 'στὴν καρδιά μου,
στὴν ψυχὴ τὸ Βασιλεῖά μου,
καὶ στὰ στήθη τὸ Χριστό,
σὰν κορδόνες τοὺς βαστῶ.

Γιὰ τὴ δόξα τους καὶ μονο
στοὺς πολέμους ξεσπαθῶνω,
καὶ ἀλύπητα βαρῶ
κυνηγώντας τὸν ἐχθρό.

Δόγχετ βόλια, δὲν ψηφᾶω.
μὲς τὰ χιόνια πολέμαω,
στοὺς κρεμνοὺς, στὲς ρεματιές
καὶ σὲ θάλασσες πλατειές.

Ἀστραπόβολα, χαλαζὶ
καὶ φουρτούνα δὲ μὲ 'σκιάζει
κι' οὔτε μαύρη συγνεφία
κι' ἄγριο φύσημα βορρᾶ.

ΠΥΡΡΟΣ Ο ΜΕΓΑΣ

(IB)

Μάχη ἐν Ἡρακλείᾳ.

Οἱ πολεμισταὶ καὶ περὶ τῆς ἀσφαλοῦς νίκης πάντοτε
βουλευόμενοι, ἀλλὰ πάντοτε ὡς αὐτὸς ἔχουσι χαράξῃ ἐπὶ
τῶν ἀδαμκνίνων πλῆκων τῆς ψυχῆς αὐτῶν μηδὲ κηλὶς
ἄμυρᾶ νὰ καταισχύνῃ τὴν κτηθείσαν ὑπ' αὐτῶν δόξαν.
Τοῦτο ὡς δόγμα θρησκευτικὸν ἔχει ὁ Ἑκτωρ, καὶ ὅταν
βλέπῃ τὸν Ἀχιλλεὺς ἐπερχόμενον, τοῦτο ὁ Κλεόμβροτος
πρὸ τῆς μάχης τῶν Λευκτῶν, καὶ ὁ Ἀλέξανδρος ἐν Γρα-
νικῷ δὲν ἀπεδέχθη τοῦ Παρμενίωνος τὴν γνώμην περὶ ἀνα-
βολῆς τῆς μάχης εἰς τὴν ἐπιούσαν, εἰπὼν ὅτι οἱ πολέμοι
θ' ἀναθαρρήσωσιν, ἂν μὴ εὐθὺς πάθωσι τι ἄξιον τοῦ ὀνό-
ματος αὐτοῦ. Καὶ ὁ Πύρρος λοιπὸν ὤρμησεν, ὥπως εἶχε, κατὰ
τῶν Ῥωμαίων. Εἶπεν ἀνομασθῇ Ἀετός, κατενόει δὲ ὅτι
εἰς ἀλέκτορα δειλόν, γὰρρον βαδίζοντα, πολυδόκον μετεμορ-
φοῦτο, εἴς' ὅσον, θρασύτερον ὑπὸ τῶν ἀντιπάλων προκαλού-
μενος, ἀπέφαιγε τὴν σύρραξιν πρὸς αὐτοὺς. Ἐν τῷ πεδίῳ
λοιπὸν τὰ μεταξὺ τῶν πόλεων Πανδοσίας καὶ Ἡρακλείας
παρὰ τὸν Σῆριν ποταμὸν ἦλθεν, ὅς τις ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς
ὄχτης ἦσαν τεταγμένοι οἱ πολέμοι. Καὶ εἶχε μὲν τοὺς
καταγχεύας τῆς Ἡπείρου καὶ τῆς Μακεδονίας καὶ τὰς τά-
ξεις τῶν Αἰτωλῶν καὶ τοὺς Θεσσαλοὺς ὑπὲς καὶ τοὺς πο-
λεμικοὺς ἐλεφάντας, ἀλλ' ὅμως χρόνον νὰ κερδήσῃ ζήτων,
μήπως ἤθελον προσέλθῃ οἱ σύμμαχοι αὐτοῦ, ἔπειθε πρέ-
σβεις πρὸς τὸν Λαϊδῖνον προτείνων αὐτῷ ὡς δικαιοῦς καὶ
διαλλακτῇ, νὰ διακῇ τὰς μεταξὺ τῶν Ῥωμαίων καὶ τῶν
ἐν Ἰταλίᾳ Ἑλλήνων διαφοράς. Ἀλλ' ὁ ὑπαρκτός ἀπεκρίθη
ὅτι καὶ Ῥωμαῖοι τὸν Πύρρον οὔτε ὡς διαλλακτὴν θέλουσιν
οὔτε ὡς πολέμιον φοβοῦνται. Συγχρόνως δὲ τοὺς ὑπὸ τοῦ
Πύρρου εἰς τὸ Ῥωμαϊκὸν στρατόπεδον πεμφθέντας κατασκο-
ποῦς, οὐδὲν βλάψαντες ἀλλὰ περιχαγεύοντες κατ' αὐτὸ ἀπε-
στείλαν πρὸς ἐκείνον οἱ Ῥωμαῖοι παραγγείλαντες νὰ ἐκθε-
σῶσιν ὅτι εἶδον ἐκ τῆς παρατάξεως, δηλαδὴ τὸν κόσμον
καὶ τὴν τάξιν αὐτοῦ. Καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Πύρρος μετὰ τινῶν

1. Παρὰ τὴν Πανδοσίαν καὶ τὸν ἑκτὸν ποταμὸν Ἀχέρωνα εἶχε πο-
νεῖσθαι ὑπὸ τῶν Λευκτῶν νικηθεὶς ὁ Ἀλέξανδρος τοῦ Περσικοῦ αὐτοῦ Ἀ-
λέξανδρος ὁ ἀδελφὸς τῆς Ὀλυμπιάδας.

τῶν περὶ αὐτόν, ἐν οἷς ὁ στρατηγὸς Μεγακλῆς, ἐλθὼν ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχτης τοῦ ποταμοῦ κατεσκόπει τὸ Ῥωμαϊκὸν στρατόπεδον, θαυμάσας δὲ εἶπε πρὸς ἐκείνον ἀητάς, ὃ Μεγάκλεις, αὐτὴ τῶν βαρβάρων δὲν εἶναι βάρβαρος, ὅποιοι δὲ τινες εἶναι ὡς πολεμισταὶ θὰ μάθωμεν».

Καὶ ἐμμένων μὲν αὐτὸς εἰς τὴν προτοδοκωμένην βοήθειαν τῶν συμμάχων ἀνέβαλλε τὴν ἐπιχείρησιν, τάξας μόνον φρουράς εἰς τὰς διαβάσεις τοῦ ποταμοῦ· ἀλλὰ καὶ οἱ Ῥωμαῖοι ἅμα μὲν ἐνθαρρυνθέντες ἐκ τῆς βραδύτητος τῶν ἐπιχειρήσεων τοῦ Πύρρου, ἅμα δὲ σπεύδοντες νὰ συγκρουσθῶσι πρὸς τὸν πολέμιον, ποῖν οὗτος λάβῃ τὰς ἀναμενόμενας ἐπικυρίας, συνταχθέντες ἦλθον εἰς τὰς διαβάσεις τοῦ ποταμοῦ. Καὶ οἱ μὲν πεζοὶ ἐνέπεσον εἰς τὸν ποταμὸν κατὰ τὸν φανερόν καὶ συνήθη πόρον, ὅπου οἱ τεταγμένοι ὑπὸ τοῦ Πύρρου, ἰσχυρῶς ἀντεπιτιθέμενοι, ἐκάλωον τὴν διάβασιν τῶν λεγεῶνων· ἀλλ' ὅφ' οἱ Ῥωμαῖοι ἱππεῖς εἰς θέσεις ἀφυλάκτους μακρὰν τοῦ πεζικοῦ πολλαχόθεν διαβαίνοντες ἐπετέθησαν, οἱ δὲ κατὰ τὸν πόρον τεταγμένοι Ἕλληνες ἐνέκλιναν τὴν κύκλωσιν φοβηθέντες, ὁ Πύρρος ἰδὼν τοῦτο, τὸ μὲν ἄλλο στρατεύμα ἐν τάξει κάθιστον παρήγγειλε ν' ἀναμείνῃ, αὐτὸς δὲ τοὺς ἱππεῖς, τρισχιλίους τὸν ἀριθμὸν, ἀναλαβὼν ὤρμησε κατὰ τῶν διαπεραιουμένων Ῥωμαϊκῶν λεγεῶνων, ἐλπίζων ὅτι ἀσυντάκτους καὶ διεσπασμένους ἔθελε καταλάβῃ. Ἀλλ' ἐπειδὴ οἱ Ῥωμαῖοι σπεύδοντες ἄθροοι πλεον ἐφέροντο ἐντεῦθεν τοῦ ποταμοῦ, ἐπήρχοντο δὲ συγχρόνως κατ' αὐτοῦ τῶν Ῥωμαίων καὶ τῶν συμμάχων ἱππέων αἱ Ἰλαιο, ὁ Πύρρος συστρέφας ἐπῆλθε κατὰ τούτων. Ὁ Ἀχιλλεὺς εἶναι κατὰ τὴν παραποτάμιον Μάχην, ἀκατάσχετος ὡς ἐκείνος, ὡς ἐκεῖνος λάμπων, ὥσπερ ἄστρον ἑσθινόν, ἐκ τοῦ κάλλους καὶ τῆς στιλβηδόνος τῶν κατακύσμων ἐκ τῶν τορευμάτων καὶ τῶν παντοίων μετὰ τῶν ὅπλων αὐτοῦ περίοπτος, ὡς ἐκεῖνος τῆς θυέλλης τοῦ κινδύνου καταφρονήτης καὶ ἅμα ὁ στρατηγὸς εἶναι ὁ μὴ συγχεόμενος ἐκ τοῦ πατάγου τῆς μάχης καὶ ἐκ τῶν ἰδίων αὐτοῦ συρράξεων πρὸς φιλοκινδύνους παμπληθεῖς πολέμιους, ἀλλὰ μετὰ συνέσεως ὡς εἰ ἔξω τῆς συρράξεως ἐπώπτευσεν, διοικῶν τὴν ὅλην παράταξιν τῶν ἱππέων εἰς κινήσεις πολεμικάς, διεκυβέρνα τὴν μάχην, σπεύδων ὅπου ἡσθάνετο κλονομένην τὴν παράταξιν αὐτοῦ.

Ἐν τούτῳ δὲ τῷ δεινῷ τῆς μάχης τῶν περὶ τὸν Πύρρον ἡγεμόνων τῶν Μακεδόνων ἀνὴρ, ὁ Λεόννατος, παρατηρήσας Ἰταλὸν ἱππέα πρὸ τοῦ Πύρρου πάντοτε τεταγμένον φερόμενον, διότι ὦρμα, ὅπου ὁ βασιλεὺς ἐκινεῖτο, εἶπε πρὸς αὐτόν· «Παρατηρεῖς, βασιλεῦ, τὸν βάρβαρον ἐκείνον τὸν ἐπὶ τοῦ μελανοῦ λευκόποδος ἵππου; Φαίνεται ὅτι κατὰ νοὸν ἔχει μέγα τι καὶ δεινόν. Διότι πρὸς σὲ ἀποδίδει καὶ πρὸς σὲ φέρεται ὀρμῆς μεστός καὶ εὐψυχίας, πρὸς δὲ τοὺς ἄλλους ἀδιαφορεῖ. Ἀλλὰ σὺ φυλάττει τὸν ἄνδρα». Καὶ ὁ Πύρρος ἀπεκρίθη· «τὴν μὲν εἰμαρμένην νὰ διαφύγῃ τις, ὃ Λεόννατε, εἶναι ἀδύνατον· ἀλλὰ δὲν ἔα εὐχαριστηθῇ οὔτε οὗτος, οὔτ' ἄλλος τις τῶν Ἰταλῶν, ἂν συγκρουσθῇ πρὸς ἡμᾶς». Ἐν ᾧ δὲ ταῦτα πρὸς ἀλλήλους διελέγοντο ὁ Λεόννατος καὶ ὁ Πύρρος, ὁ Ἰταλὸς σπρίγξας τὸ δόρυ καὶ συστρέφας τὸν ἵππον ὀρμῇ κατὰ τοῦ Πύρρου· ἀλλ' ὁ Πύρρος ἐπειδὴ δὲν προσελάμβανε ἄλλως ν' ἀμυνθῇ κατὰ τοῦ πολέμιου διὰ τὸ βαγδαῖον τῆς προσβολῆς, ὕψωσε τὸν ἵππον αὐτοῦ ὡς ἄσπίδα, ὅστις πληγεῖς καὶ πεσὼν παρέσυρε καὶ τὸν ἀναβάτην, ὃν οἱ περὶ αὐτὸν μαχόμενοι φίλοι περιστοιχίσαντες ἀνῆρπασαν, ὁ δὲ Ἰταλὸς κοημισθεὶς μετὰ τοῦ ἵππου, ὃν ὡσαύτως ἐπληξεν ὁ Λεόννατος, μαχόμενος ἐφονεύθη. Ὡνομάζετο Ὀβλακος Οὐλίνιος, ἦτο ἐκ τοῦ ἔθνους τῶν Φρεντανῶν, ἡγεμὼν Ἰλῆς.

Ἐπειδὴ δὲ πολλοὶ καὶ ἄλλοι τῆς Ῥωμαϊκῆς στρατιᾶς

εἶφαινοντο πρὸς τὸν Πύρρον, ὡς ὁ Ὀβλακος, ἐστραμμένοι ἔχοντες τὴν γνώμην ὅτι, ἂν ἤθελε πέσῃ ἐκεῖνος, ἡ νίκη λεν εἶναι βεβαία δι' αὐτούς, οἱ περὶ τὸν Πύρρον ἐπὶ αὐτὸν νὰ μὴ ἐκτιθέται οὕτως ἀπροκάλυπτος εἰς τοὺς δύνους, ν' ἀνταλλάξῃ δὲ τὰ ὅπλα αὐτοῦ, ἐξ ὧν οὕτως ῥίσιμος ἦτο, πρὸς ἄλλον τινα τῶν περὶ αὐτόν. Καὶ ἰμὲν τὴν χλαμύδα πρὸς τὸν Μεγακλῆα καὶ τὰ ὅπλα καὶ δύθη τὰ ὅπλα ἐκείνου, ὅν, φαίνεται ἔταξεν εἰς τὴν δόξιν τοῦ ἱππικοῦ, αὐτὸς δὲ ἐπειδὴ εἶδε συγκλονομένην τοὺς ἱππεῖς, διότι ὑπὸ τῶν λεγεωνιτῶν πιθανῶς προσκλοντο Ῥωμαίων, ἐκάλεσε τὴν ἑως τότε μακρὰν τῆς μένουσαν φάλαγγα τῶν πεζῶν, ἥς ἡγούμενος ὤρμησε κατὰ πολέμιον. Ἦδη κραταιοτάτῃ ἐγένετο πάσης τῆς παρατεταμένης ἐκατέρωθεν ἡ σύρραξις τῶν ἀντιμαχομένων, τῶν ἱππέων τοὺς ἱππεῖς καὶ τῆς φάλαγγος πρὸς τοὺς λεγεῶνας. Οἱ Ῥωμαῖοι, πολεμισταὶ ἐκ γενεᾶς, μάχονται ἀπτόητοι πρὸς ἡρωϊκοὺς Ἕλληνας τοῦ Πύρρου. Ἐπὶ ῥοπαῖς ἐσχοντο, κίνδυνος δ' ἐγένετο νὰ ἐπικρατήσωσιν οἱ Ῥωμαῖοι τοῦ θανάτου τοῦ Μεγακλέους· διότι δὲν ἀπεθαρρύνθη τοῦ θανάτου τοῦ Φρεντανοῦ ἱλάρχου ἀλλ' εἰς τὸν Πύρρον, ὡς δοτῆρα τῆς νίκης ἀφορῶντες αὐτὸν εἶχον ἐστραμμένην τὴν προσοχὴν πολλοὶ τῶν ἡττηθέντων Ῥωμαίων πολεμιστῶν πρὸς τὸν Μεγακλῆα. Ἐπὶ τῶν ὅπλων ὅτι ὁ βασιλεὺς ἦτο ὑπολαμβάνοντες. Στίφους δ' ὤρμησε ἡγούμενος Ῥωμαῖος ἀνὴρ ὁ Δεξίος, μετ' ὀρμῆς ἑλθὼν, πληῖας καὶ φονεύσας αὐτόν, ἀρπάσας τὸ κρανίον τὴν βασιλείαν χλαμύδα ἤλαυνεν ἐπὶ τοῦ ἵππου δεξιὰ πρὸς τὸν Λαίβιον ἐπιδεικνύων τὰ λάφυρα καὶ κρανίον ὅτι εἶχε φονεύσῃ τὸν Πύρρον. Ἐπὶ δ' ὁράτων κρανίων ἐφέροντο τὰ λάφυρα πρὸ τῆς παρατάξεως μετὰ βοῆς, τούτου δὲ θάρρους μὲν ἐνεπλήσθησαν οἱ Ῥωμαῖοι, τῆς δ' οἱ Ἕλληνες, οἵτινες ἐνέκλιναν πως εἰς τὴν ἡττῇ τῶν πολεμιῶν· ὅτε ὁ Πύρρος μαθὼν τί ἐγίνετο, τὸν ἑαυτοῦ ἵππον ἐκινεῖ εἰς τὴν ἀριστερὰν καὶ τὴν δεξιὰν τείνων ὡρμῇ ἀνὰ τὴν παράταξιν ἐπιδεικνύων ἑαυτὸν ὅτι ζῇ καὶ τὸ θάρρος εἰς τοὺς ἑαυτοῦ ἐμβάλλων. Ἀκατάσχετος ὡς ἦτο πάλιν οἱ Ἕλληνες ἐπὶ τοὺς Ῥωμαίους, ἀλλὰ ἄσπειροι ἔμενον ἐν τῇ παρατάξει, ὅτε ὁ Πύρρος ἐκείνους νὰ ἐπελάσσει κατὰ τῶν πολεμιῶν τὰ θηρία. Οἱ τῶν πολεμιῶν ἵπποι ἀσυνείθιστοι εἰς τὴν θέαν τῶν ἐλεφάντων ἐκείνοις τρεπόμενοι παρέσυρον τοὺς ἱππεῖς, ἐν ᾧ δὲ ἦσαν συγχύσει, ἐπέπεσε κατ' αὐτῶν τὸ Θεσσαλικὸν πλῆθος καὶ πολλὸν ἐπέφερε φόνον, πάντες δὲ τῆς Ῥωμαϊκῆς παρατάξεως ἐν φρικτῇ ταραχῇ ἐκλινον εἰς φυγὴν ἀκατάσχετον καὶ ἐνέπεσον εἰς τὸν ποταμὸν καταπατούμενοι ὑπὸ τῶν ἱππέων, τῆς φάλαγγος τῶν πεζῶν καὶ μάλιστα τῶν ὀπίσθιων. Μέγιστος φόνος τῶν Ῥωμαίων, ἡθελε δὲ εἶναι ἐκ τῶν ἐλευθέρων αὐτῶν, ἂν μὴ ὁ πρῶτος τῶν λοχιστῶν τοῦ τάρτου λεγεῶνος Μινούκιος ἤθελε πλήξῃ εἰς τὴν γαστέρα τῶν ἐλεφάντων, καὶ ἂν μὴ ἐταράσσοντο ἐκ τῆς ὀρμῆς ὀργῆς ἐκείνου καὶ τὰ λοιπὰ θηρία καὶ ἔπαιον τὴν φυγὴν οἱ ἀπὸ τῶν πύργων τῶν ἐπ' αὐτούς. (Ἀκολουθεῖ)

ΒΡΑΧΕΙΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Β. Α. Μ. ἡ λον Κ. Π. Α. Θεσσαλονίκη τῇ ν. Σπ. Μ. Σ. Τὴν προκήρυξιν τοῦ ποιητικοῦ τούτου ἀγῶνος δημοσιεύσαντες καὶρὸς δίδωμεν σήμερον τὸ τέλος τῆς ἐκδόσεως. Τοῦ λοιποῦ αὐτοῦ καὶ αὐταὶ μᾶς θὰ τὰ ψάλλωσι μετ' ὠραίων ἐθνικῶν σπουδαίων συνθέτων τῶν καλλιτεχνῶν τῶν μουσουργῶν μᾶς. — Πρ. Σ. Μ. ν. ν. Α. Ν. Κ. Κ. εἰς Π. Δ. Ἀλεξάνδρου εἰς τὴν ἀποστάλῃ. — Ν. 1. Σ. ὅ μ. ν. Ἐν περιπτώσει ἀποκλειστικῶς δημοτικῆς θὰ γίνῃ, καὶ κατὰ τοὺς δύο πολέμους. Τὰ φύλλα λονταὶ εἰς τοὺς ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν αἰτηθέντων ἐγγεγραμμένους ἐλευθέρων χωρῶν. — Χ. Α. Α. ὅου εἰς Ν. Π. Η. ὅ μ. ν. Χ. α. ὅ μ. ν. Π. Φ. Δ. Β. ὅ μ. ν. ὅ μ. ν. ὅταν θὰ δημοσιεύσονται